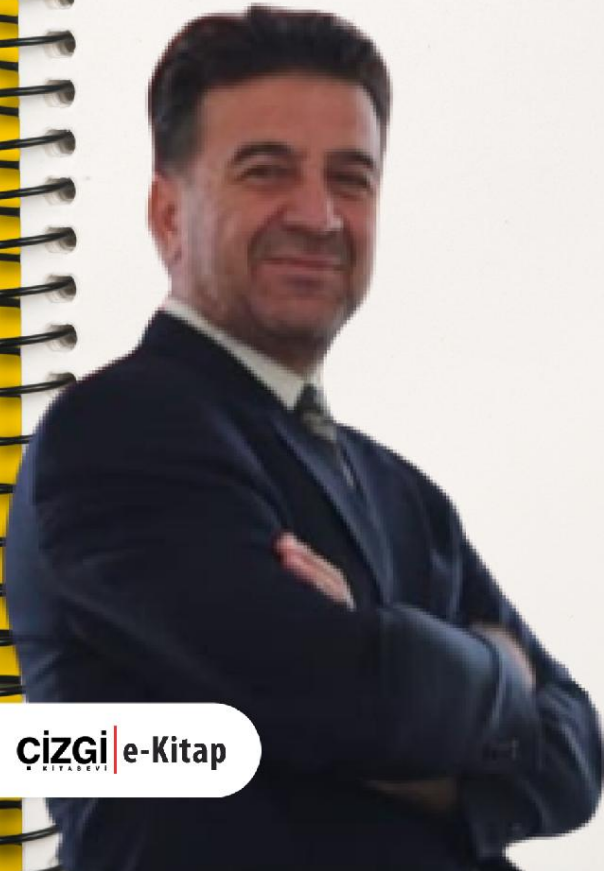

ALİ MENTEŞ

**BEN
ÖĞRETMENİM**

Cizgi | e-Kitap
YAYINLARI

BEN ÖĞRETMENİM...

Ali MENTEŞ

Ali MENTEŞ

1 Şubat 1970 yılında, üç çocuklu bir ailenin 3. Çocuğu olarak Konya ili Cihanbeyli ilçesine bağı Karabağ kasabasında dünyaya geldim. Babam çiftçidir. İlkokulu Karabağ Kasabası İlkokulu'nda okudum. İlkokul öğretmenimiz Tahir Karabidek bizim okumamız için çok mücadele etti. Bizi sınavlara hazırladı ve rehberlik etti. 1983 yılında Konya Ereğli İvriz Öğretmen Lisesini kazandım. Okul kasabamıza yaklaşık 250 km uzaktaydı. Okul devlet parasız yatılıydı. Zaten ailemin okutacak imkanı yoktu. Okul bizi hayata hazırladı. Öğretmenlerimiz seçmeydi ve bizi güzel hazırladılar. Yatılı okulda okurken yazları da aileme yardım ediyordum. Yatılı okulda bizlere yeteri kadar rehberlik edilmeği için üniversite ile ilgili yeterli bilgiye sahip değildik. İnternet, ailede ve çevrede üniversite okuyan yoktu. 1989 yılında liseyi bitirdim ve sınava girdim. Biran hayata atılmalıydım. Aynı yıl Denizli Eğitim Fakültesine kayıt yaptırdım ve ben öğretmen olup benim gibi olan çocuklara yardım edecektim. 1993 yılında mezun oldum ve ben bir öğretmen dim. 1994 yılı şubat ayında Gaziantep ili Şehitkamil ilçesi İncesu Köyüne atamam yapılmıştı. Şirin güzel bir köydü. Canla başla çalışmaya başladım. Çocuklar ve köylüler beni ben onları çok sevdim. 1999 yılında evlendim. Eşimde öğretmendi. Memlekete Konya ya tayin istedik. Memleketimize hizmet edecektik. Daha sonra yöneticilik sınavına girdim. Sınavı kazandım ve 2010 yılında okul müdürü olarak göreve başladım. Görevim zor ve daha çok çalışmak istiyordu. Alanımla ilgili 50 ye yakın kurs, seminer ve hizmetiçine katıldım.

Alanımla ilgili yüksek lisans yapmak istiyordum fakat bir türlü nasip olmadı. Mesleğimde yaklaşık olarak 28 yılı çalışıyorum. Tezsiz yüksek lisansa başladım. Belki tezliye çevirir ve devam edebilirim. Okumanın yaşının olmadığını yaşayarak öğreniyorum. Öğrenme hiçbir zaman bitmiyor.

BEN ÖĞRETMENİM...

Ali MENTEŞ

Çizgi Kitabevi Yayınları (e-kitap)

©Çizgi Kitabevi
Ekim 2022

ISBN: 978-605-196-882-7

Yayıncı Sertifika No:52493

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
- Cataloging in Publication Data (CIP) -
MENTEŞ, Ali
BEN ÖĞRETMENİM...

Yayına Hazırlık: Çizgi Kitabevi Yayınları
Tel: 0332 353 62 65- 66

ÇİZGİ KİTABEVİ

Sahibiata Mah.	Alemdar Mah.
M. Muzaffer Cad. No:41/1	Çatalçeşme Sk. No:42/2
Meram/ Konya	Cağaloğlu/ İstanbul
(0332) 353 62 65 - 66	(0212) 514 82 93

www.cizgikitavevi.com
📞 / cizgikitavevi

Ben Ali MENTEŞ Konya İli, Cihanbeyli İlçesi, Karabağ Kasabası' nda tam tarih belli olmakla birlikte, mayıs sonu haziran başı ,ananın değişi ile arpalar sararmaya başlarken küçük bir ailenin üçüncü çocuğu olarak dünyaya gelmişim. Önce bana halalarımın etkisi ile dedem tarafından Erdal ismi konmuş. Köyde, evimizin bir odası ve bir salonu vardı. Babam Halil İbrahim; çalışkan, dürüst bir inşaat ustasıydı. Adeta ekmeğini aslanın ağzından alır bir şekilde çalışırdı. Bütün geçimizi babam sağladığı için yaz kış demeden on iki ay çalışırdı. Yazın harmanda, ilkbahar inşaat işinde, kış aylarında da ilçemizde bulunan tuz gölünde çalışırdı.

Benden iki yaş büyük Ahmet abim ve dört yaş büyük Şinasi abim vardı. Onlar ilkokul ve ortaokula gitmekteydiler. Gündüz mahallede bulunan arkadaşlarımla akşamları da evde abimlerle zaman geçirirdim. 1977 yılında köyümüze elektrik geldi biz de evimize

elektrik almak istedik. Evimiz, herkeste olduğu gibi gaz lambası ile aydınlanmaktaydı. Anam lamba camı kirlenince iyi ışık versin diye belirli aralıkla silerdi. Akşam olunca, lamba yanınca camın ısınması için belirli bir süre kısık açılırdı. Bu şekilde, camın çatlaması önlenmiş olurdu. Elektriğın alınacak olması bile bizde büyük bir heyecan yarattı. Usta Konya 'dan köy otobüsü ile gelmişti ve bir çanta malzemesi vardı. O yemek yiyip, dinlenirken biz de heyecanla işe başlamasını bekliyorduk. Nihayet usta çalışmaya başladı. Anam evin eşyalarını toplamıştı. Zaten şimdiki gibi koltuk , kanepesi yoktu. Halı kilim vs. Köyümüzde evler kerpiç ve topraktı. Usta duvarları çizerek eşmeye başladı. Ortalık toz toprak oldu , evde hızlı bir çalışma vardı. Hava kararmaya başlamıştı ve akşam ezanı okunuyordu. Çalışma henüz bitmemişti. Nihayet usta, işlem tamam elektrik gelsin mi? diye bize sordu. Biz de gür bir sesle eveett! diye bağırдық. Usta da bizim heyecanımıza dayanamadı ve düğmeye bastı. Adı ampul olan kırmızı lamba yanmaya başlamıştı. Dokunmak için usta bizi yanına çağırdı. Dokunuyorsun ışık yanıyor, dokunuyorsun ışık sönüyor diyerek anlattı. Gaz lambası gibi kokusu yoktu. Biz açıp kapatmayı oyun haline getirince, usta fazla oynarsanız bozulur dedi, biz de korktuk ve bıraktık. Ama heyecanımız daha da artmıştı. Bütün lambaları açtık ve o gün lambalar sabaha kadar açık kalmıştı. Oysa ki o an evimizde, elektrikli hiçbir alet yoktu. Yoktu derken kırmızı delta radyoya da haksızlık etmeyelim. Alındığı zamanı tam olarak hatırlamıyorum ancak rengi ve yeri hiç unutu-

lacak gibi değildi. Odanın içinde bulunan yüksekçe bir pencere içindeydi ve üzerinde anamın ördüğü şık ve nazik beyaz bir örtü vardı. Haberler ve arkası yarın programı dinleneceği zaman masaya iner ve dokunmayın cısss diye bir ses yükselirdi. Tabi o zaman çocuktum ve bu kadar insan bu radyonun içine nasıl sığıyor diye düşünüp duruyordum. Bir sonuca da varamıyordum.

Artık okula gitme vaktim gelmişti nedense ben hiç gitmek istemiyordum. O zamanki kışlar çok çetin ve zor olduğu için anam ve babam benim okul konusunu konuşuyorlardı ve küçük olduğumu ve okula gidip gelemeyeceğimi söyleyip bir yıl daha geç gönderelim diye konuşuyorlardı. Bu konuşma benim çok hoşuma gitti. Ben artık bir sene daha geç gidecektim. Sayılı gün geçmişti ve okula gitme zamanı gelmişti. Babam işte olduğu için , abilerim beni okula götürüp kayıt yaptırmışlardı. Şimdiki gibi okul alış verışı, kılık kıyafet, kitap defter alış verışı yoktu. Abi , amca, dayı vb. gibi yakınların ; önlük, çanta gibi malzemeleri sağlamsa veya az yıpranmışsa tamir edilip kullanılırdı. O zaman siyah önlük ve yaka vardı. Bir gün, Anam komşuya siyah kumaş götürüp, aman büyük olsun iki ya da üç sene giyer diye telkinde bulundu. Oysaki önlüğü ben giyecektim ama fikrim sorulmuyordu. Heyecanla önlüğün dikilmesini bekledim ve dikim bitince hemen üstüne giy dediler , giyer giyemez aaa ne güzel oldu, iki üç sene giyersin diye bir ses yükseldi. Birde beyaz yaka aldık mı tamam dedi anam. O zaman şimdiki gibi rengarenk çanta var mıy-

dı bilmiyorum ama benim yoktu. O zamanlar şeker çuvalı diye adlandırılan beyaz ve sert bir çuval vardı. Perde olarak veya yoğurt, peynir süzmek için kullanılan her derde deva çuval, yine imdada yetişti. Bana güzel bir çanta dikildi ve boyun askısı da içindeydi. Abilerimden artan kalem, defter vb. eşyalarımı tamamlamıştık. Silgiyi ise kaybolmasın diye ortasından halı dokuma ipi ile bağlamıştık ve boynuma asarak güven altına almıştık. Nihayet okullar açılmış ve okula başlamıştım. Köy okullarının bahçesi kerdiye adını verdiğimiz ot ile kaplı olurdu ve büyük sınıflar çapa kürek götürerek ilk hafta bahçe temizliği yaparlardı. Biz birinci sınıf olduğumuz için biz bu işten muaftık. İlk olarak bizi Nazmiye adında bir öğretmen okutmuştu. Ne kadar okuttuğunu bilmiyorum. Daha sonra Tahir Karabidek adında Ankaralı bir öğretmenimiz geldi. Artık ben de büyümüşüm, öğretmenimizin evini temizleyip eşyalarını yerleştirdik. Lojman içlerinde su olmadığı için köy çeşmesinden suyunu, köy bakkalından ihtiyaçlarını, ekmek satılmadığı için evden de ekmeğini getiriyorduk. O da ilçeye gittiği zaman, bize simit ve çarşı ekmeği hediye getiriyordu. Çarşı ekmeğini katıksız olarak yiyorduk ve öyle tatlı geliyordu ki anlatamam. Simit ise çok kıymetliydi ve her zaman olmuyordu. Üçüncü sınıfta iken ben arkadaşlarım Sami Ulu ve Yusuf Yiğit ile iyi anlaşıyorduk ve derslerde de iyiydik. Bu durum öğretmenimizin dikkatini çekmişti. Onların babası memurdu. Benim babam da okumaya düşkün olduğu için ve öğretmenle de araları iyi olduğu için benim okumamı istiyordu.

O zamanlar Devlet parasız yatılı okulu vardı. Bütün imkanlarını devletin sağladığı bir okuldu ama tek şartı sınavdı. Biz o zaman, sabah üç ders görür, öğle yemeği yer , öğleden sonra da iki saat ders görürdük. Öğretmenimiz bize test kitabı aldırdı ve öğleden sonra okula gelmeyin dönüşümlü olarak ders çalışın ve anlamadığınızı yeri bana sorun derdi. O zaman şimdiki gibi bir serbestlik yok. Herkes tarafından takip ediliyorsun biri gezerken yakalasa ve öğretmene söylese, olacakların hayali bile kötü. Biz bu iki arkadaş ve ben güzel bir ders çalışma ivmesi yakaladık ve düzenli çalışmaya başladık. Anlamadığımız konuyu da öğretmenimize soruyorduk ve O, bize ek ders yapıyordu. Köyde okuyan yok, internet yok ,telefon ise sadece belediyede var. Bütün sınav işlemleri öğretmenimiz tarafından yapılmaktaydı. Yusuf Yiğit' in babası rahmetli Ali amca kasabada zabıta memuruydu. Sınav günü, bizi belediyenin resmi aracı ile Cihanbeyli 'ye sınav için götürdü. O kadar çok çalışmıştık ki mutlaka kazanmalıydık. Sınav öncesi öğretmenimiz bize güzel telkinler verdi ve bizi çorba içmek için lokantaya götürdü. Garsonlara çocuklara sorun, ne çorbası içmek istiyorlarsa onu getirin dedi. Hayatımızda ilk defa bizim fikrimiz sorulmuştu ama sayılan çorbalarından sadece mercimek çorbasını bildiğimiz için, onun adını söylemiştik. Sınava girdik iyi hazırlandığımız için sınav çok kolay geçmişti. Hepimiz, kazandık öğretmenim! diyerek çıktık. Neyi kazandığımızı da bilmiyorduk. Eve geldik babam çalışmadaydı. Anam ise öğretmenle birlikte ilçeye gittiğimiz dışında hiçbir şey bilmiyordu .

Sonraki günler ,ben okula gidip geliyordum. Sınavı takip edecek hiçbir bilgiye sahip değildik. Kasabada bulunan belediye binası öğlen kilitlemez ve merak eder gezerdik.

Bir gün ilçe Milli Eğitimden belediyeye bir telefon gelmiş, bizim sınavı kazandığımız söylenmiş. O telefona bakan öğrenci gelip bizim öğretmene söyledi ama kimse bir şey anlamadı. Okulun telefonu var mıydı? niye aramadı onu da bilmiyorum. Öğretmenimiz belediye binasına gidip olayı öğrenmek istediye de başarılı olamadı. Durumu öğrenmek için sabah ilçeye gideceğini söyledi. Biz de üç arkadaş çok heyecanlanmıştık ama beklemekten başka elimizden bir şey gelmiyordu. Sabah okula geldik öğretmenimiz sınıfa girdi; o kadar sevinçli, o kadar sevinçliydi ki. Ben, Sami Ulu ve Yusuf Yiğit i tahtaya çıkartarak, devlet parasız yatılı okulunu kazandığımızı söyledi ve bizi tebrik ederek sınıfa alkışlattı. Sınıf tarafından alkış yağmuruna tutulmuştuk. Çok gururlanmıştık. Daha sonra ikinci tebrik okul müdürü tarafından yapıldı. Sevinçle eve gittik babamlar da çok sevinmişlerdi ama bundan sonra ne olacağı konusunda kimse bir şey bilmiyordu. Ertesi gün , Öğretmenimiz; çocuklar hazırlanın , sizi İlçe Milli Eğitim Müdürü davet etti, yarın oraya gideceğiz dedi. Hemen eve gittim, anam önlük ve pantolonumu elde yıkadı. O zaman öyle bir makine var mı onu da bilmiyorum. Ama bizim köyde yoktu. Sabun kullanılıyordu. Deterjan ise yeni yeni duyuluyordu. Sabahı zor ettim. Öğretmenimiz, İlçe Milli Eğitim Müdürünü görmemiz için, beni, Sami'yi

ve Yusuf'u da alarak ilçeye getirdi. Sabah bizi yine lokantaya götürdü. Geçen sefer ki çorbadan deneyimliydik ve çorbanızı içtik.

Sonra kapısında Hükümet Konağı yazan iki üç katlı bir binaya girdik. İkinci ya da üçüncü kata çıktık. Kapı önünde birkaç kişilik bir hareketlenme oldu ve biraz beklememiz gerektiği söylendi. Biraz sonra bir görevli kahverengi döşemeli kapıyı açtı ve bizi içeriye davet etti. Önce öğretmenimiz, sonrada biz içeri girdik. Koltukta oturan kişi ayağa kalkarak bize doğru geldi, hoş geldiniz dedi ve bizleri tek tek tebrik etti. Ali Menteş hanginiz? diye sordu. Benim öğretmenim, dedim. Senin puanın yüksek olduğu için İvriz Öğretmen Lisesini kazandın. Sami ve Yusuf'a da siz de Cumhuriyet Lisesini kazandınız dedi. Biz üç arkadaş ayrılığı hiç düşünmemiştik tabi. Müdür bey söyleyince baya üzüldük , sadece birbirimize bakıp kaldık, hiç bir şey söyleyemedik . Bizlere oturmamız için boş olan koltukları gösterdi ve oturduk. Daha sonra görevliyi çağırarak bizlere içecek ikramında bulundu. Öğretmenimizle eğitim öğretimle ilgili sohbet ettiler. Bizlerin sınava nasıl hazırlandığını sorarak bizlerden bilgi aldı. Daha sonra öğretmenimiz ile birlikte izin isteyerek odadan ayrıldık. Köyümüze geri döndük. Artık köylülerimiz devlet parasız yatılı sınavını kazandığımızı öğrenmişti. Ama kimse okul ve süreçle ilgili bir bilgiye sahip değildi. Öğretmenimiz bize sınavı kazandırdıktan sonra kendi öğretmen arkadaşları ile bir mezuniyet gecesi düzenleyeceğini ve mezun olacak sınıflarla da bir piyes hazırlayacağını

söyledi. Hemen hazırlıklar başladı. Bana da komutan rolü verilmişti. Milli mücadeleyi konu alan bir piyesti. Okullarda şimdiki gibi salon, sahne yoktu. Sıralardan sahne, koridora da salon düzeni oluşturuldu. Perde ve süslemeler tamamı. Piyesteki elbiseleri de öğretmenimiz bizlere vermişti. Okul öğrencilerine, köylülere gece ve gündüz olmak üzere hep kapalı gişe oynamıştık. İlçe Müdürü ve ilçe daire amirleri de akşamki gösterimize geldiler. Gösteri bitiminde bizleri, ayakta alkış yağmuruna tuttular. Sonrasında sahneye gelerek bütün arkadaşlarımızı tek tek tebrik ettiler. Gösterimiz çok beğenilince, Öğretmenimizin de girişimi ile belediye otobüsü ile giderek ilçe merkezinde büyük bir salonda , aynı gösterimizi sergiledik. Aynı alkış yağmuru orada da devam etti. Tiyatro gösterisinde görev alan arkadaşlara ödül olarak Ankara gezisi düzenlendi. Köyün tek otobüsü olduğu için sadece Pazar günü Ankara'ya gidebilecektik. Çünkü diğer günlerde otobüs köylüyü şehir merkezine götürmekteydi. Gideceğimiz yer Türkiye Cumhuriyeti'nin Başkenti idi. TBMM , Anıtkabir, Atatürk Orman Çiftliği .... Hayali bile güzeldi. Ama bu hayal değil gerçektir . Pasta ,börek vb. yol hazırlıkları yapıldı ve bir pazar sabahı başkente yolculuk başladı. Yol üç saat sürdü. Nihayet başkente girmiştik. Yüksek katlı binalar, arabalar insan kalabalığı... İlk defa böyle bir yere gidiyorduk ve gözlerimizi etraftan alamıyorduk. . Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne girdik oradaki görevliler bizleri gezdirdi. Cumhurbaşkanı, başbakan ve milletvekillerinin çalışmalarını burada yapmakta olduklarını

söylediler. Oradan Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu ulu önder Mustafa Kemal Atatürk'ün ebedi istirahatgahı olan Anıtkabir'e doğru gittik. Aslanlı yoldan yürüyerek Atanın huzurundaydık . Heyecan, üzüntü sevinç bütün duyguları aynı anda yaşamaktaydım. Saygı duruşu ve duadan sonra Ata ile vedalaşarak oradan ayrıldık. Hedef hayvanat bahçesi. Kitaplardan hikayelerden okuduğumuz ormanlar kralı aslan, kurnaz tilki, fil , zürafa bir sürü hayvanı kafesler içinde gördük. Buradan da Atatürk Orman Çiftliği'ne geçtik. Dinlenme ve hazırlanan pasta ve börekleri yeme vakti gelmişti. Yemekten sonra çocuk bahçesine geçerek bir sürü oyun oynadık, iyice yorulmuştuk. Artık hava kararmak üzereydi ve geri dönme vakti gelmişti. O yorgunluktan sonra otobüs yolculuğu bize ninni gibi geldi, şoför hariç herkes uykuya dalmıştı. Uzun bir uykudan sonra şoförün haydi uyanın köye geliyoruz sesi ile uyandık ve köyün içindeydik. Gece olduğu için otobüs bizleri evlerimize kadar götürmüştü. Yorgunlukla eve girdim ve heyecanla yaşadıklarımı ailemle paylaşmaya başladım.

O günlerde artık radyonun pabucu dama atılmış siyah beyaz televizyonlar köye gelmeye başlamıştı. Öğretmen olan Selim amcamda, Almanya'dan ülkeye geri dönen işçi Ali amcada ve adını bilmediğim bir ailede daha siyah beyaz tv vardı. Bu tv'ler sabahları saat görseli ve TRT logosu ile açılırdı. Biraz sessizlik daha sonra kulakları rahatsız eden bir uyarı sesi ve sonrasında İstiklal Marşı daha sonra da yayın başlar, akşam saat 10 yada 11 gibi saat ve TRT logosu tekrar ekra-

na gelir ve kapanırdı. Cuma ve cumartesi akşamları Türk filmi, lassi, küçük ev, pembe panter, adlarını hatırlayamadığım pek çok film ve diziler izlenirdi. Türk filmi çıktığı akşam amcamların evi köy kahvesi gibi kalabalık olur fakat bir o kadar da sessizlik içinde film izlenirdi. Anam tv 'ye günah diye bakmazdı. Tv ye sırtını döner oturur sadece sesini dinlerdi. Evimizde televizyon yoktu. Bir süre sonra bizde dayanamadık eski bir siyah beyaz tv de biz aldık. Anamda artık izlemeye başlamıştı. Köydeki yaşlı kadınlar aman anam içinde erkek var, kadın var, bize bakıyor! diyerek rahatsız olurlardı.

Sonunda haziran ayı gelmiş ve okullar kapanmıştı. Ben de mezun oldum. Okul arkadaşlarımdan ayrılma vakti gelmişti. Bir daha belki hiç karşılaşmayacaktık. Pancar, mercimek, saman ve diğer işlerde aileme yardım etmekteydim. O yaz Köye telefon da gelmişti belirli bir abonesi vardı. Sadece gündüzleri arama yapılabilirdi. İl dışı arama yapılacaksa köydeki postaneyi arayıp onun yardımı ile görüşme sağlanıyordu. Bir komşumuz PTT' den mektubunuz var diye mektup getirmişti. Mektup resmiydi ve üzeri kaşeli idi. Mektup İvriz Öğretmen Lisesi Müdürlüğü'nden babama hitaben yazılmış, velisi olduğunuz Ali Mentüş okulumuza kayıt hakkı kazanmış olup ekte bulunan malzemeler , fotoğraf, zarf, pul vb. hazırlanıp, şu tarihe kadar kayıt yaptırılması gerekmektedir. Yoksa hakkınızı kaybedersiniz, yazmaktaydı. Artık okul işi kesinleşmişti. Köyümüzden bazı kişiler aileme, çocuk gönderilir mi? Daha küçük ,yapamaz gibi telkinlerde

bulunuyorlardı. Babam bana sordu ben gitmek iste-
diğimi söyledim. Anam ise ; ana yüreği işte, hem ağ-
lıyor, hem de gidip kendimi kurtarmamı istiyordu.
Ağlarsa anam ağlar sözü boşuna söylenmemiş.

Diğer arkadaşların babaları ve babamla birlikte
listedeki malzemeleri almak için Konya şehir merke-
zine gittik. İlk önce valiz alındı. İçine sıra ile çorap,
havlü, gömlek vb. eşyaları alınıyor ve listeden alınan
ürünlerin üstü çiziliyor, valize konuyordu. Sanki dü-
ğün hazırlığıydı. Anam alınanları yıkayıp tekrar va-
lize yerleştirdi ve valizin ağzı kapatılarak yolculuğa
hazırdı. Bizim İç Anadolu'da askere gideceklerin, ge-
lin olacak kızların yakın akrabaları bu kişileri evlere
davet ederek kuş sütü eksik sofralar düzenlerlerdi ve
yemek yedirirlerdi. Bu adet halen devam etmektedir.
Akrabamız olan rahmetli Osman Menteş , eşi rahmet-
li Hava Menteş, İsmail Menteş (Rabbim uzun ömürler
versin), eşi rahmetli Semahat Menteş bizi yemek için
evlerine davet ettiler. Diğer Aile büyükleri de sanki
büyük birisi gelecekmiş gibi bahçede karşıladılar bizi.
Bu davetler devam etti. Zaman da daralmaktaydı.
Artık okula gidiş tarihi netleşti. Okul arkadaşlarım ile
buluşup bir gün daha gitti diye geriye saymaya baş-
ladık. Mutluluk ve hüznü aynı anda yaşamaktaydım.
Tek tesellim Sami ve Yusuf da aynı ilçede olmalarıydı
ama farklı okullarda okuyacaktık. Artık son gece-
mizdi. Arkadaşlarla son kez buluştuk ve aramızda
sessizlik hüküm sürmekteydi. Saat bir hayli ilerlemiş-
ti. Sabah bizi uzun ve yorucu bir yolculuk ve ayrılık
bekliyordu. İlk defa, doğup büyüdüğüm topraklar-

dan ayrılarak okumaya gidecektim. Gece uyudum mu uyumadım mı bilmiyorum, ama anamın sesi ile uyandım. Anam kahvaltı hazırlamıştı ama kahvaltıyı yapamadım. Anam ağlıyordu ben de ağladım. Hazırlandım anamın elini öperek ,valizimi babam, küçük çantayı da ben alarak köy otobüsüne binmek için evden ayrıldım. Otobüse bindim ve yavaş yavaş köyümden, doğduğum topraklardan ayrılıyordum , ne zaman geleceğim belli olmadan hüzünlü ve sessiz bir yolculuk başlamıştı. Bu yolculuk o kadar uzun sürmüştü ki sanki hiç bitmeyecekti. Nihayet Konya'ya varmıştık. Otobüs terminalinden Ereğli'ye bilet aldık. Otogarda iki üç saat bekledikten sonra Ereğli'ye hareket ettik. Yaklaşık iki saatlik bir yolculuktan sonra Ereğli'ye vardık. Arkadaşlarla sözleştikten sonra, biz babamla onlardan ayrıldık. Çünkü benim kazandığım okul Ereğli'ye 12 ,13 km uzakta bir okuldu. Oraya Gaybi , Küçükdede Köy yada Durlaz Köy otobüsü ile gidilebileceğini öğrendik. Köy otobüslerinin hareket ettiği yere giderek Gaybi köy otobüsüne binerek okula doğru hareket ettik. Yolun etrafı elma ve kiraz bahçeleri ile kaplıydı. Yeşillikler içinde bir yolculuktan sonra otobüs tepeye doğru ilerlerken o yeşillikler azaldı, uzaktan okul binaları ve lojmanlar görünüyordu. Otobüs okulun önünde durarak okul solda dedi ve biz indik. Okul bahçe giriş kapısı bir hayli kalabalık, kayda gelen giden....

Büyük bir kapı üzerinde 'İvriz Öğretmen Lisesi' yazmakta. Kollarında nöbetçi , görevli yazan lise öğrencileri hoş geldiniz , kayıt için mi geldiniz? diye-

rek , bizlere rehberlik ederek, bizi idare odasına götürdüler. Gerekli işlemler yapılarak kaydım yapıldı. Okulla ilgili babama bilgi verdiler, ama ben yorgunluk ve ayrılık hüznü ile hiçbir şey duymuyordum. Okula giderken, önce köyde ikamet edip daha sonra Konya merkezde oturan babamın babasını tanıdığı Metin Karanlık abinin adını öğrendik. Babam md. Yardımcısına Metin Karanlık'ı sordu , Müdür yardımcısı hemen nöbetçi öğrenciye talimat vererek, Metin Karanlık' ı buldu dedi. Az sonra kapı çaldı Metin abi içeri girdi ama birbirimizi tanımıyorduk. Babamla kısa bir sohbetten sonra tanıştık . Önce yatakhane de boş bir yere yerleşmem istendi. Daha sonra sınıf planlamasının yapılacağı söylendi. Metin abi bizim odada hatta benim alt ranzada yer var sen orda yatarsın dedi ve babama amca sen gidebilirsin Ali bana emanet dedi. Ben sabah anamdan ayrılmıştım şimdi ise babamdan ayrılacaktım. Bu ayrılık anamınki gibi zor olmadı. Otobüsten ilk indiğimiz yerden babamı yolcu ettik . Metin abi dolap kilidi için tel lazım dedi , okul bahçesinden tel ayarladık ve yatakhaneye çıktık. Odada boş bir dolap bulduktan sonra telle kilitlemek için düzeneği ayarladık ve artık bana ait bir eşya dolabım vardı. Anamın hazırladığı eşyaları tek tek çıkartarak dolabıma düzenli bir şekilde yerleştirdim ve kilitleyerek bahçeye indik. Sınıfımızdan kimseyi tanımıyordum. Tek arkadaşım Metin abi ve onun arkadaşları idi. Akşam yemekhaneye yemeğe gittik. Büyük bir yemekhane 500-600 öğrenci var, büyük kazanlarda yemekler, köyden sonra bana değişik gelmişti.

Yemekten sonra biraz dolaşıp çay içip, yatakhaneye çıktık. Odalar yirmi yada yirmi dört kişilikti, bayağı kalabalıktı. Eski Türk filmlerindeki çizgili pijamalar o zaman meşhurdu , modaydı. Diş fırçalamadan sonra yatmak için odaya geldim. Çok yorgundum, ilk defa evden başka bir yerde uyuyacaktım ve yer yatağından sonra ilk defa ranza adı verilen yatakta yatacaktım. Yorgunluktan olsa gerek , derin bir uykudan sonra sabah görevli öğrencinin sabah oldu kalkın saat 8;00 de ders var uyarısı ilen hemen yataktan kalktım. Yattığım koğuşta genelde lise ikinci sınıflar olunca kalkan kişi azdı. Ben kıyafetlerimi giydikten sonra aşağı indim. Yemekhanede kahvaltı yaptıktan sonra içtima yeri denen yerde zil ile birlikte toplandık. Alanda birinci sınıflar kalsın diğerlerimiz sınıfa uyarısı yapıldı ve biz hariç herkes sınıflara gitti. Ama ilk edindiğim intiba, okul disiplinli bir yerdi. Daha sonra bizleri isim okuyarak sınıflarımıza aldılar. Ben L şubesinde idim. Sınıfa girdim. Yaklaşık otuz otuz beş kişilik bir sınıf, herkes-te bir tedirginlik, sadece aynı köyden olan öğrenciler bizlere göre daha rahattılar. Ders programları, yemek, yatak düzeni, hal ve hareketler gibi çeşitli konularda uyarılar yapıldı. Yatakhane-mizde kalanlar sınıf arkadaşlarımızdan oluşmaktaydı. Artık Metin abinin peşini yavaş yavaş bırakıp , arkadaşlarımla takılmaya başladım. Osman, Halil ,İsmail, Beyşehirli Celalettin arkadaşlarımdan bazılarıydı. Genelde Konya, Aksaray, Nevşehir, Kayseri civarından gelen öğrencilerdi. Van, Muş gibi diğer illerden de vardı ama o kadar fazla değildi. Okul , merkeze 13 km uzakta, tepenin başında

bir okuldu. Ders sonrası okul civarında gezinti yapıyor, futbol, basketbol, masa tenisi oynayabiliyorduk. Okulun sosyal imkanları çoktu. Bazı okula alışamayan arkadaşlar olur, tekrar köylerine kaçarlar, velileri ise onları tekrar okula getirirlerdi. Disiplin çok sıkıydı, dersler ve akşam etütlerinden boş zaman yoktu. Artık arkadaşlarla iyice kaynaştık ve dönemi bitirerek yaz tatili için köylerimize döndük. Birbirimize alışınca ilk aylık yaz tatili bayağı uzun gelmişti. O dönem mektup hariç başka haberleşme yoktu. Telefon hem her evde olmadığı hem de çok pahalı olduğu için kullanılmıyordu. Tatil bitti ve ikinci sınıfa başladık. Artık bizde okula iyice alışmıştık. Kayda gelenleri görünce hemen kendi yaşadıklarımız aklımıza geliyordu. İkinci sınıf dönem sonu iki dersten bütünlemeye kaldım. Nasıl olsa bütünlemeden geçerim dedim. Atalar boşuna dememiş evdeki hesap çarşıya uymaz diye. Ben köyde ev işlerine yardım ederken sınav tarihlerini geçirmişim. Şimdiki zamanla kıyasladığım zaman neredeyse öğrenciyi sınava evinden biz getireceğiz. İnternet yok, haberleşme yok..... Ben nereden haber aldım bilmiyorum okula gittim. Bizim sınıf öğretmenimiz Suat Üçok hem Türkçe dersimize giriyor hem de müdür yardımcısı idi. Sınav tarihi geçti. Ama o tarihe bir rapor alırsan dilekçe yazıp sınava katılırsın diye beni yönlendirdi. Köye geldim babamla ilçeye gidip tanıdık aracılığı ile doktor bularak geriye dönük bir günlük rapor aldık. Tekrar dilekçe ile okul müdürlüğüne müracaat ettim. Müdür Kayserili Rasim Ağca ne siz sorun ne ben söyleyeyim, çocuk psikolojisinden

anlamayan, her şeyi dayak ve bağırma ile halleden ya da halledildiğini sanan birisi. İçeri girip köyde olduğumuzu, imkanların olmadığı gibi konuları anlatırken sözümüz bitmeden bağırmaya başladı. Çıkın dışarı, kaldın, defol gibi onur kırıcı laflar.....

Müdür yardımcıları ile aralarında siyasi bir çekişme de varmış. Onlar başka bir şey söylüyor, müdür başka bir şey söylüyor. Zaman benim aleyhime işliyordu, ne yaptysak olmadı ve ben o sene sınıf tekrarına kaldım. Köyde ilk defa okul kazanan ben, güzel bir hava kazanan ben, sınıfta kalmamla köyde okul kazanacaklara da kötü örnek olan ben.

Köydümüzde kimse okumaz giden geliyor gibi kötü bir haber yayıldı , manevi olarak da kötü bir yıl oldu tabi . Allahtan ailem bana hep destek oldu. Olabilir , çalışır seneye geçersin, bir yıla bir şey olmaz tesellisi verdiler ama gelin birde bana sorun. O yıl benim için çok zor geçti. Sınav tarihlerini öğrendim ve sınava zamanında gittim. Sınavları verdim ve üçüncü sınıfa geçtim. Ama benim için kötü olan sınıf arkadaşlarımdan ayrılıp , başka bir sınıfta devam edecek olmamdı. Yeni sınıfımı öğrendim. Derse girdim herkes bana yabancıydı, bir yıl kaldığım için bu sınıfta devam edeceğimi biliyorlardı. Zil çalınca ben hemen eski sınıfıma gidiyordum arkadaşlarımla beraber oluyorum. Ders zili çalınca tekrar sınıfıma geliyordum. O yıl dersler bana zor gelmeye başladı. Bir yandan da artık kendi sınıfıma ve arkadaşlarıma alışmalıydım, sonunda alıştım. İmdat Küçükyılmaz, Naci Çalışkan, Ali Saçıkara, Faruk Acar, Hasan Basri,

Muammer Uçar, Metin Doğru, Mustafa Bağcı, Burhan Türkyılmaz, Mehmet İnal.....Arkadaşlarımdan bazılarıydı. Çalışkan başarılı bir sınıftı. Akşam etütten sonra koğuştta uzun eşek oynarken müdür yardımcısı Muzaffer Aşçıya yakalandık. Tüm koğuştu pijama ve terlikle okul bahçesine indirip, maraton yarışmasına hazırlıyordu. Akşam olunca sınıf arkadaşlarımla birlikte etraf köylerin meyve bahçelerindeki meyveleri kontrol ederdik. Bir sefer İmdat Küçükyılmaz ile kavunları kontrole gitmiştik. Koskoca tarlayı baştan aşağı kontrol ettik. Tek kelime ile mahvettik. İlerden tarlayı kontrol için bir traktör ışığı görünce tam siper kendimizi tarlaya gömdük. Ne kadar korktuğumuzu hayal bile edemezsiniz. Yakalanmadık. Hemen kızmanın çocuktuk. Şimdi olsa yapmayız herhalde. O dönem bu tür olaylar efsaneydi. Arkadaşlığımız günden güne ilerliyordu, birlikte eğleniyorduk. Bir yıl sınıfta kalmıştım ama bu kalma sanki beni kamçılamaştı ve o zamanki adı ile ikmale kalma şöyle dursun teşekkür, takdir alıyordum artık. O kötü günler geride kalmıştı. Lise son sınıfa geçmiştım ve ÖSS ve ÖYS sınavı vardı. Dershaneler yeni yeni açılıyordu. Kaynak kitap da öyle çok yoktu. Sözel ve sayısal olarak kitaplar vardı. Bize rehberlik edecek kimse yoktu. Köydeki durum belli. Şimdiki gibi internet yok, köyde okuyan bize rehberlik edecek de kimse yoktu. Yine de şanslıydık çünkü; dersimize giren öğretmenler sınavla seçilen Türkiye derecesi olan öğretmenlerdi. Elimizden geldiğince çalıştık ve sınavıma girdim. Beni fazlasıyla rahatlatan ÖSS de aldığım puana , öğretmen lisesinde

okuduğum için , lise 1 ve lise 2 not ortalamam belirli bir kat sayı ile çarpılıp ek bir puan ekleniyordu. Bu puan da hatırı sayılır bir puandı. ÖSS' yi kazandıktan yaklaşık bir ay sonra ÖYS sınavı yapılırdı. O sınava da girdim. Sınav sonuçları açıklandığı gün, sadece sınav sonuçlarını gösteren bir gazete yayınlanırdı. Sonuçları o günkü gazeteden öğrenirdik. İlçeye bile neden gidemiyorsak onu da bir türlü hatırlamıyorum. Şoföre bin bir naz ile sınav sonuç gazetesini sipariş ettim ve unutmaması için de Allaha yalvarmaya başladım. Unutsa da yapacak hiçbir şey yok. O gün zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Neyseki akşama doğru ufukta otobüs gözüktü. Yaklaşınca, şoför otobüsü yavaşlatıp, camını açarak gazeteyi bana doğru fırlattı. O heyecanla, yere düşmeden gazeteyi havada kaptım. O zaman ki ÖSS numaraları toplam 8 yada 9 rakamdan oluşuyordu. Beş ya da altı herkesin aynı, son üç rakamı bizim özel numaramızdı. Benim de son üç rakamım 259 du. Artık gazeteye nasıl bakacağımı ezberlemiştim. Heyecan, kalp çarpıntısı artmaya başladı. Önce beş ya da altı rakamlı kutucuğu buldum. O kutu içinde 259 u bulacaktım. Rakamlar soldan sağa sıralanmıştı. Ama ben o heyecanla yukardan aşağıya doğru bakmaya başladım. Kutucuk derken en fazla bir sigara paketi büyüklüğünde bir kutu . O heyecanla ne kadar büyük olduğuna siz karar verin. 250 ile ilgili sayıyı bulunca heyecandan alt satıra bakınca 260 lar eyvah eyvah o heyecanla yukarı aşağı soldan sağa bakarken sonunda 259 buldum. Ohhhh ! karşısında da gideceğim okulun kodu yazıyordu. Denizli Eğitim

Yüksek Okulu'nu kazanmıştım. Artık ben öğretmen olacaktım. O kadar stres ve heyecandan sonra öyle bir rahatladım ki anlatamam. Artık üniversite sınavını da kazanmıştım. O sene hükümet yasa ile bizim okulu eğitim fakültesine çevirmiş ve eğitim yılı dört yıl olmuştu. Ortaokula göre artık tecrübe kazanmış ve her işi kendim yapar olmuştum. Denizli'ye gidip kayıt yaptırdım. Yurt henüz çıkmamıştı. Özelde de kalma şansım yoktu. Yurtta yedekteydim ve herkes çıkar diyordu. Bir öğretmenimizin yardımı ile bir yurttan geçici olarak kaldım. Yurt yedek listeleri de 3 kişi 5 kişi yayınlanmaya başladı. O kadar öğrenci dışarda zorluklarla kalırken liste niye öyle az az yayınlanıyordu onu da bir türlü anlamadım. Yaklaşık bir ay sonraki listede adım vardı ve yurda kayıt oldum. Ücret düşük, sabah kahvaltısı vardı Aslında okul eski kız lisesi imiş. Okul, yurt, spor salonu aynı bahçe içinde ,ulaşım derdi yok. Aynı liseden , aynı ilçeden arkadaşlarım da var okulda. Okul lise gibi desem liseye haksızlık etmiş olmam. Bilgisayarlar yeni yeni okula gelmeye başladı. Sınıfta iki tane idi. Dokunmayı bırakın uzaktan bakmak bile yeterliydi bizi heyecanlandırmaya. Üçüncü ve dördüncü sınıfta ilkokullara staja gitmeye başladık. Sınıf arkadaşlarım ve bir de yatakhane başka sınıfta okuyan arkadaşım vardı. İyi bir ortamımız oldu. Erhan Ayvat, Cengiz Çakal, Ayhan Balbay..... arkadaşlarımdan bazılarıydı. Bütün ütü işlerimizi Cengiz Çakal yapardı. Pantolonları ütüleyince yatak başlarına asardı. Ütü o zaman çok pahalı ve kıymetliydi. Her sene sonu, alttan dersim olur ve

bütünlemeden geçirdim. Son sene alttan dersim olmadan , okulu sıkıntısız bitirdim. Mezuniyet törenine uzak ve imkansızlıktan dolayı ailem katılamadı. Belki de katılabilirlerdi ama nedense katılmadılar. Belki o zaman böyle bir adet mi yoktu? Bilmiyorum. Şimdi bir çocuk anasınıfı yada ilkokula başlıyor. Gelirken ve okuldan giderken sanki sülale orada. Artık mezuniyet günü gelmişti. Kepleri ve cüppeleri giyip okul salonuna geçtik. Sınıflardan onar, onar isimler okunuyor ,ismin başına da öğretmen vurgusu ekleniyordu. Güzel bir an. Sıra bana geldi. Öğretmen Ali Mentеш okundu ve alkışlar içinde sahneye çıktım. Edebiyat öğretmeni Vedat Bey diplomamı takdim etti. Allahtan fotoğraf makinaları yeni yeni çıkmaya başlamıştı ve resim çekilebildik. O gün akşama kadar kep ve cüppelerimizi çıkarmadan , elimizde diploma ile dolaştık. Artık o kadar da gururumuz olsun değil mi? O yoksulluk içinden çıkarak hakkımla öğretmen olmuşum. Artık ev adresleri ve ev telefonları yeni yeni çoğalmaya başlamıştı. Adresleri alarak Denizli' den ayrıldık.

Aslında önce okulu kazanayım diyorsun. Kazanıyorsun, bitireyim diyorsun. Bitirince atana-yım diyorsun. Hayat hep böyle devam ediyor. Devlet parasız yatılıyı kazanarak köyden ayrılan Ali Mentеш köye öğretmen olarak döndü. Herkes hayırlı olsun diyerek tebrik edip, kendi çocuklarına sizi örnek olarak gösteriyor. Bakın siz de okuyun büyük adam olun diyorlar. Kendinizle gurur duyuyorsunuz.

Yazın köy işlerine yardım etmeliydim, boş durmak yok. Eve gelmişsen çalışacaktın. Bir kişinin öğret-

men olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bir taraftan da atama bekliyordum. Bizden bir iki yıl önce yeterlilik adında bir sınav vardı o sınav da bizim dönemde kaldırılmıştı. Mezuniyete göre atama yapılıyordu. 1994 yılı şubat ayında Gaziantep e atamam yapıldı. Yine kendim gidecektim. Ereğli ve Denizli'den sonra gurbete iyice alışmışım. Valiz ve yorganımı alıp Gaziantep'e gittim. 8 şubat 1994 yılında şehitkamil İlçesi İncesu Köyüne atamam yapıldı. Köye nasıl gideceğimi soruşturdum. Bilenlerden Alleben deresi yanından köy otobüsünün kalkacağını öğrendim. Otobüse yetiştim. Eski bir otobüstü. selam verip köye atanan öğretmen olduğumu söyledim. şoför ben Resten hoş geldin sefa geldin diye beni karşıladı ve saat 15 yada 15:30 da otobüsün hareket edeceğini söyledi. Otobüs kalkmaya yakın yolcular gelemeye başladı ve herkesle tanışmaya başladık. Köyde bir öğretmenin olduğu , benim de acar öğretmen olduğumu söylediler. (Yeni atanana acar diyorlarmış). 30-35 km sonra köye vardık. Fıstık ağaçlarıyla kaplı, yeşillik şirin ve güzel bir köy. Köy otobüsünden inince ve okula doğru yönelince köylülerin; acar öğretmen geldi acar öğretmen geldi! sözleriyle okula vardım. Bu arada unutmayayım Resten amca akşam yemeğine bizdesin dedi. Okuldaki öğretmen arkadaş Sivaslı Kural Kaya idi. Okul da 70-80 öğrenci olduğunu köyün iyi ve ulaşım sıkıntısı olmadığını, köyde iki lojman olduğunu öğrendim. Gerekli eşyaları hafta sonu alınız diye konuşurken Resten amcanın oğlu Mehmet bizi eve davet için geldi. Eve giderken beni soranlara Mehmet,

acar öğretmen diye tanıtıyordu. Akşam yemeğini yedikten sonra köy kahvesine gittik. Ama yatmak için ben Resten amcalara geri gelecektim. Kahvede herkes hoş geldin kahveci Mithat'a çay ver diye sesleniyordu. Adını sonradan öğrendiğim çay kaçak çay ve demliydi. Neyse ki sonradan alıştım. Akşam Resten amcalarda yattım ve sabah kahvaltıdan sonra okula gittim. Kural Hoca da gelmişti. Çocuklarda ve bende bir heyecan var li anlatamam, ne de olsa ilk defa göreve başlayacaktım. Okurken derslerde az gösterdiler ama okul birleştirilmiş sınıflı okul yani 1.2.3 bir sınıf, 4.5 bir sınıf işi sevdikten sonra gerisi teferruat. Gaziantep'te hem sınıf arkadaşlarım var hem de lojman için ev eşyalarına ihtiyacım var. Köy otobüsü ile ilçe merkezine giderken hem oturarak gidiyorum , yer veriyorlar, hem de misafir olduğun için para almıyorlardı. İlk iş olarak ev eşyalarını aldık. Bir çırpıda evi düzlemek zor olacaktı ama bir yerden başlamamız yeterli. Akşam köye dönünce hemen lojmana geçip eşyaları yerleştirdik. Eşya deyince koltuk, tv., değil, sadece yere se-recek bir kilim ve mutfak eşyaları. Kural hocam iyi bir aşçıydı; et kavurur, pilav yapar, Pek çok yemeği bilirdi. Biz çoğunlukla kahvaltı yapardık. Yeme içmemiz birlikteydi ama yatmaya herkes kendi lojmanına gidiyordu. O zaman tıpta okuyan şu an doktor olan Ayhan Aksoy, amca oğlu Ali Aksoy, Sedat Memik, arkadaşlarımızdan bazılarıydı. biz köylüyü çok sevdik , onlar da bizi çok sevdiler. Bizi yemeğe davet eder, fıstık sezonu fıstık ceviz, sebze meyve ikram ederlerdi.

Bir süre sonra askerlik geldi çattı. Vatani görevi-

mi yapmak için Hayrabolu'ya gittim. Ben askerden dönmeden önce Kural hocam vatani görevini yapmak için askere gitti. Ben askerden geldiğimde okulda iki bayan hocamız vardı. Ben gelince ücretli olan arkadaşımız ayrıldı. Bursalı olan Seçkin Varlı hocam ile çalışmaya başladık. Hocam annesi ile birlikte kalmaktaydı. Toplantılara birlikte gidip gelmekteydik. Bir maaş gününde hocam, ben bugün gelemeyeceğim benim de maaşımı çeker misin dedi. Tabi ki diyerek kartı ve şifreyi aldım. Kendi maaşımı çekince hocamın kartını taktım atm parayı vermiş gibi yaptı ve kartı iade etti. Hesaba bakıyorum para yok. Ama bana da vermedi. O anki halimi bir düşünün. Size kart emanet ediliyor ama ortada para yok. Allahtan hafta sonu falan değildi. Bankadan içeri girip olayı anlatırken daha bitirmeden görevli teknik bir hata olduğunu, sıkıntı olmadığını söyledi. Tanıştık, Kadınhanı'nda görev yaptığını söyleyerek bana yardımcı oldu. Köye gelince hocama olayı anlattım ama benim için kötü bir anı oldu, o günden sonra hiç kimsenin kartını para çekmek için almadım. Daha sonra Seçkin hocamın branşı matematik olduğu için alan değişikliği yaptı ve Gaziantep Oğuzeli ilçesi ÇPL' sine atandı. O zamanlarda öğretmen gittiği zaman yerine öğretmen en erken bir iki hafta içinde gelirdi. Okulda tek kalmak beni baya zorladı, zaten hizmetlimiz de yoktu. Okul sobalı, sobayı yetişkin çocuklarla birlikte yakardık, temizliği de yine çocuklar yapardı. Çok güzel yıllardı. Köylü bizi sevmiş bizde köylüyü sevmiştik. Düğünlerde cenazelerde her türlü etkinliğe katılırdık, saygı ve sevgi

en üst noktada idi. Sırası gelmişken yirmi yıl sonra köyü ziyaret ettiğimde o sevgi ve saygı hiç eksilmemiş adeta katlanmıştı. Her güzel şeyin bir sonu vardı. Benim de İncesu köyündeki sürem dolmuş Oğuzeli İlçesi Fatih Sultan Mehmet İlkokuluna atamam yapılmıştı. Okul müdürü Servet Akdağ müdür yardımcısı Behiç Ertap' tı. Güzel bir ortam güzel bir okul. Halk arasındaki adı Fatih Koleji idi. Oğuzeli küçük, yeşil, şirin bir ilçe idi. Merkeze on ya da on iki km uzaklıktaydı. İlçe bana hayırlı gelmişti. Seçkin hocam da aynı ilçede çalışıyordu. Aynı ilçede farklı okullarda görev yapıyorduk. Daha önceden tanıştığımız için kısa sürede samimiyetimiz arttı. Öğretmenliğin ilk yıllarında yaşanan zorluklarda yanımda olan Seçkin hocamla , hayatın bundan sonrasını paylaşmak için birbirimize söz verdik. Artık bizi acısıyla ,tatlısıyla ve tüm güzellikleriyle uzun bir yolculuk bekliyordu. Bu güzel serüvenin ilk adımı olarak Seçkin hocam ile sade bir törenle, nişanlandık. Sevgi ve saygının anlam bulduğu nişanlılık sürecimizin sonunda,1999 yılı mayıs ayında ailelerimizin de desteği ile düğünümüzü yaptık, yuvamızı kurduk. Bir haftalık iznimizden sonra tekrar görev yerimizdeydik. Hayat arkadaşımın evimizin eksiklerini tamamladıktan sonra altınlarımızı ve küçük miktardaki birikimimizi birleştirerek , ilk otomobilimizi aldık. Artık gece gündüz durmadan geziyorduk. Güzel yıllardı. Kışa doğru eşimin hamile olduğunu öğrendik ve bir bebeğimiz olacaktı. Ne kadar sevinçliydik anlatamam. Bebek zamanını beklemeden, biraz erken geldi. Adını Emine Beyza koyduk. Kayın ba-

bam ve kaynanam doğuma gelip bize yardımcı olduklar , Allah razı olsun. Daha sonra evde bekar baldızım Seçil, bize gelerek Emine Beyza'ya bakmaya başladı.

Evler sobalı zor yıllardı. Bebek erken olduğu için sık sık hasta olurdu. Bizde karı koca çalıştığımız için bayağı bir zorlandık. Artık gezme işi son bulmuş, bebek, ev, okul arasına sıkışıp kalmıştık. Bir dönem eşimle bebeğe dönüşümlü de bakmıştık. Uygun olmayınca yatılı okul şoförü Hüseyin abinin ailesi bakmıştı. O dönem çocuk bakma pek iyi karşılanmıyordu. Allah razı olsun onlardan , kızımıza iyi baktılar. Çocuk severek gidiyordu onlara. Orda Halil hocam(rahmetli) ve Gökhan hocamlarla iyi bir arkadaşlığımız vardı. Yıllar yılları kovaladı. Sonunda memleketimize tayin istedik. 2002 yılında artık memleketimiz Konya'daydık. Eşimin ataması, Tepeköy şimdiki Tepekent'e, benimki de Kızılören kasabasına yapılmıştı. Kızılören merkeze kırk beş elli km uzakta çam ağaçları içinde şirin bir kasaba idi. Okul müdürü Mustafa Yıldırım' dı. Küçük butik bir okuldu. Sınıflar yirmi beş civarı, ideal bir sınıf ortamı vardı. Abdurrahman Yılmaz, Yusuf Çankaya , Ali Çankaya... öğretmen arkadaşlardan bazılarıydı. Kasabaya, kasabanın otobüsü ile gidip gelirdik. Yolculuk bizler için çok zevkli idi. Abdurrahman, Yusuf ,Ali ve benim yolculuğumuz her gün bir konu, bir olayla başlardı. Konu bitmedin yolculuk biterdi. Teneffüslerde devam ederdik. Üçümüz Abdurrahman hocamı biraz rahatsız ederdik, bize kızardı ama bir art niyetimiz olmadığını da bilirdi. Halen aynı samimiyetle görüşmekteyiz.

Tayin dönemi gelince ; merkeze önce eşim geldi. Daha sonra da benim Karatay İlçesi Mehmetçik İlköğretim Okulu'na atamam yapıldı. Şimdiki gibi okul adı seçilemiyor. İlçe isteniyor nerede boşluk varsa oraya atama yapılıyordu. Okul merkeze on beş km uzaklıkta Güney ve Güney Doğu illerimizden gelenlerle kurulan bir mahalle idi. Mahrumiyet bölgesi idi. Aileler kalabalık, nüfus kontrolü yoktu. Biraz sıkıntılı bir yerdi. Okul müdürü Ali Çelik müdür yardımcısı Kenan Ertaş , öğretmenler Osman Petek (dayı) , Bekir Soydoğan, Murat Bekir Kaya, Recep Selçuk Karaman ,Abdurrahman Bestil(Hacı), Hüseyin Bozdemir..... bir kısmı ile İvriz Öğretmen Lisesinde birlikte okumuştuk. Şimdi ise aynı okulda görev yapmaktaydım. Daha sonra okula Bestami Ersöz(Bestami abi) gelmişti. Adı üzerinde abiydi. Aynı yaşta idik. Ama konuşma hal, hareket, hoş sohbet kısaca abi idi. İleriki yıllarda Bestami abi ile idareci olarak da görev yaptık. Belki kardeşten de ileri çalıştık. Herhangi bir söz, gönül incitici söz , hareket, olumsuz hiçbir olay yaşamadık. Çayları kendimiz demler içerdik. Çokça Selçuk hocam ile Bekir hocam çayı demlerlerdi. Çünkü laf aramızda çayı çok severlerdi. Her gelen pasta, börek getirir, kimse boş gelemezdi. Hatta bunları gören ters devredeki öğretmen arkadaşlar bu iş için para mı topluyorsunuz? Ne yapıyorsunuz? , nasıl bu kadar iyi olabiliyorsunuz? gibi sorular soruyorlardı. Aramızdaki sevgi, saygı muhabbet anlaşılamamıştı.

Bir süre sonra mutluluğumuzu ikiye katlayacak bir haber aldık. Rabbim bana ikinci kez babalık

duygusunu tattırdı. 2009 yılında kızımız Beren oldu. Yuvamızın mutluluğu iyice perçinlendi . Beren'e ve eşime bakmak için yine kayınbabam ve kaynanam geldiler. Evimize ikinci bir neşe olmuştu.

Evimde, büyüyen ailemin mutluluğunu yaşarken, okulumda yaprak dökümü başlamıştı. Önce Selçuk hocam okuldan ayrıldı. Selçuk hocamın da maşallahı vardı. Bilgisayar ve bilgisayarla ilgili bütün işler, web sayfası, haber yükleme vb. Hocam bu yükselişi gazete köşe yazarlığı ve dahası. Artık Selçuk hoca görsel ve yazıyı bir kenara bırakarak beyin ile özellikle sağ beyin eğitimi ile kendini yetiştirmiş ve ispat etmiştir. Hocamın deyimi ile sol beyin yaşlanır sağ beyin daima genç kalır. Ahhh bir de genç kalsak. Hocam bu eğitimi sınıfında uyguluyor. Çok ilginç çocuklara sorduğu soruyu hesap makinası ile sonucu buluyor. Çocuklar ise hiçbir araç kullanmadan sağ beyin ile hesaplıyor. Müdür Ali Çelik müfettişlik sınavını kazandı. Bestami abi yurt dışı öğretmenlik sınavını kazandı. Ben de önceden müdür yetkililik yaptığım için müdürlüğe başvuru yapabiliyordum, başvurumu yaptım. Ali Çelik müfettişlik sınavını kazandı. Bestami abi de yurtdışı sınavını kazandı. Benim de Meram Sefaköy İlköğretim okuluna okul müdürü olarak atamam yapıldı. Yaprak dökümü gerçekleşmişti. Öğretmenlik ile idarecilik arasında gidip gelmeye başlamıştım. Sefaköy merkeze kırk km uzakta devamsızlığın çok olduğu okumaya fazla önem verilmeyen bir beldedir. Kasabadan okumuş örnek olacak kişiler var ancak kasabadan ayrıldıkları için çocuklar için rol model olmuyorlar.

Öğretmen hareketliği bir hayli fazla, ben yaklaşık beş yıl görev yaptım. Bekir Sadık Sütçü, Ridvan Tiyekli, Metin Doldur, Kamil Battal ..... çok değerli arkadaşlarla çalıştım. Öğretmen hareketliliği olduğu gibi bu hareketlilik idarecilerde de vardı. Ridvan hoca şube müdürü olarak gittikten sonra yerine Bekir Sadık Sütçü geldi. Bekir hocamla aynı bölgenin gençleriydik. Aynı kader ve tarihi birlikte paylaşıyorduk. Çalışkan , seviyeli, işini takip eden, dürüst bir arkadaştı. Biz oradayken yüzden fazla branş öğretmeni değişikliği oldu. Bu da çocukları, okula ve okumaya karşı kötü yönde etkilemekteydi. Bu zorluklar içinde o zaman sınavla öğrenci alan Anadolu lisesi , devlet parasız yatılı okulu sınavlarına öğrencilerimizin katılmasını sağladık. Bir de ilkokul ve ortaokul aynı binada olduğu için verim alınamıyordu. Dört yıllık görev sürem dolunca atama isteğinde bulundum ve Selçuklu İlçesi Nesrin ve Ayşegül Kardeşler İlköğretim Okulu'na okul müdürü olarak başladım. Okul Selçuklu'nun köklü okullarından birisi ancak kentsel dönüşüm olmadığı ve adres kayıt bölgesinin çoğu mezarlık ve iki tarafı anayol ile sınırlandığı için öğrenci mevcudu düşüktü. Müdür yardımcısı Ethem Gürhan(Namı diğer Reis) uzun yıllar bu okulda müdür yardımcısıydı, müdür vekili olarak görev yapmış ve benimle de müdür yardımcısı olarak birlikte görev yaptık. Çalışkan, dürüst , görev adamı , herhangi bir şey söylediğin zaman hallederiz reis diye cevap veren ve daha önemlisi ezan okununca malum musalla cami okul yanında idi. Reis haydi namaza gidelim diye teşvik eder. Reis iş var desen-

de reis her iş hallolur der, namaza çok önem verirdi. Hocam görevden ayrıldı. Benim de camide cemaatle namaz kılma işi sekteye uğradı. Daha sonra Bestami abi müdür yardımcısı olarak Nesrin ve Ayşegül Kardeşler İlkokuluna geldi. Birlikte öyle bir ahenk içinde çalıştık ki. Öğretmen kadrosu da orta yaş üstü olup , emekliliği beklemekte idi. Okul yıkılacak diye geçici süreliğine Mehmet Bayır İmam Hatip Okuluna taşınunca, dersleri iyi 70-80 öğrencimiz de kayıtlarını başka okullara aldırdı. Okul sağlam çıkınca tekrar döndük ve okulu canlandırmaya başladık. Kermesler, etkinlikler, çeşitli projeler yaptık. Okul 1974 kurulmuş olup, daha önce hiç beyaz bayrak almamıştı, ilk defa beyaz bayrağı aldık. Halk Eğitimle iş birliği yaparak, okul binası da müsait olduğu için kendi öğrencilerimize ve velilerimize yönelik kurslar, seminerler düzenledik. Okul öğretmeni Çiğdem Direkçi ile İstanbul Medeniyet Üniversitesince düzenlenen yarışmada ilk ona girip ödül aldık. Yine 2018 yılı trafik güvenliği haftasında ilk üç ödülü aldık. Sevecen, çalışkan, dürüst , insan canlısı bir öğretmen. Kızım Beren de Çiğdem öğretmen hayranı olup her hafta öğretmenin yanına gelmek isterdi. Okul binasına girince Beren hemen kaybolur. Dersler bitip öğrenciler eve gidince Beren sıkıldım, gidelim bir sürü şikayet. Hatta eşim arayıp Beren ne yapıyor? Yemek yedi mi? Gibi sorulara bilmiyorum. Diye cevap verince Seçkin hocanın çocuğa niçin bakmıyorsun, sitemini siz düşünün. Ama sınıfta Çiğdem öğretmen var. Misafir öğrencisini en iyi şekilde ağırlamaktadır. Hatta bir gün sınıfı ile ilgi-

li şikayette bulunurken eşim sanki Çiğdem öğretmen öğrencilerine hiç kızmıyor? Deyince Beren yüksek bir sesle ama öğrencilerini seviyor cevabını veriyor. Tabi ki Berenin gözünden sevgi hiç kaçmıyor. Burada Hanzade öğretmeni de unutmadım. Sert ve disiplinli desem yeterli olur. Okul öncesi öğretmenlerimiz Fatma Ferda Dikmen ve Makbule Üzümcü de sınıflar küçük olduğu için çok öğrenci alıyorsunuz diye kızarlardı. Bende gönlün sığıdığı yere her şey sığar diye cevap verirdim. Bana herhalde bir kat daha kızarlardı. Okula yeni atanan rehberlik öğretmeni Merve Kasay (Uysal)da unutursak haksızlık etmiş olurum. Bizim öğrencimiz olacak yaşta idi. Ama çalışkan, güler yüzlü işlenmeye hazır altın gibi , uyumlu bir şekilde çalıştık. Veli başkan Eğitim İş sendikası iki dönem genel başkanlığını yaptıktan sonra okula sınıf öğretmeni olarak döndü. Dürüst , çalışkan, saygılı ne konuşacağını bilen, mücadeleci , idealist tam bir sendika aşığı. Levent Çakır ,Hataylı ,zeytin, zeytinyağı, humus, Hatay tepsi, vb. Hatay kültürünü bize tanıtan ve tattıran , çalışkan, disiplinli , okuyan, araştıran çalışkan bir arkadaşımız. Okula ve öğretmenlere bakışlarını değiştirdik. Bu sefer ayrılık sırası bende idi. Okulda çalıştığım beş yıl süresince yaptığımız çalışmalar ile ilgili kısa bir film hazırlayıp okul whatsapp grubunda paylaştım. Bütün arkadaşlarımın ilk 10 dakika içinde yazdıkları o güzel mesajları anlatamam. Bu sadece yaşanır. İnanın şu satırları bile yazarken tüylerim diken diken oldu. Sevilmek güzel bir duygu. Bestami abiyi Nesrin ve Ayşegül Kardeşler İlkokulunda bırakarak yeni görev

yerim olan Yusuf İzzettin Horasanlı İlkokulunda göreve başladım. Haziran sonu olduğu için hiçbir öğretmenle tanışmadan, eylül ayını bekledim. Yeni göreve pandeminin en sert olduğu kötü bir dönemde başlamıştım. Nuri ve Kamil hocam okul müdür yardımcısı idiler. Genç, çalışkan, dürüst, saygılı işi bilen kişilerdi. Öğretmenler de genç, çalışkan, görev bilinci olan ,sevgi ve saygı çerçevesinde görev yapan, hiçbir işten kaçınmayan ,yardımsever , işlerini aşkla yapan öğretmenlerdi. Gülcan Kalemci , Abdurrahman Yıldırım, İbrahim Çağal, Elif Turnalı, Betül Eseroğlu, Feride Sarı, Sevgi Acar, Taner Emekli..... Herhangi teknik bir ihtiyaç olduğu zaman bir bilgisayar işi ya da ne bileyim bir internet işi, bir teknik iş olduğu zaman Abdurrahman hocam diyorsun, verilen cevap tamam. Herhangi bir kutlama, bir etkinlik olduğu zaman Elif hocam, Sevgi hocam diyorsun cevap değişmiyor, tamam. Herhangi bir iş olduğunda ,buna temizlik ve inşaat işi de dahil, Taner hocam, İbrahim hocam diyorum ,cevap hep aynı tamam. Kamil hocamın tayini çıkıp ayrıldıktan sonra yerine Yusuf Çetinkaya müdür yardımcısı olarak geldi. O da çalışkan, genç, işini seven, ekip ruhu ile çalışan bir arkadaş. Bu kadar gençle çalışmak ta beni bir hayli gençleştirdi desem yanlış olmaz.

Ben şuan 28. yılımı çalışıyorum. Hem öğretmen hem de idareci olarak görev yaptım ve yapmaktayım. Onca yıl edindiğim tecrübem şu ki; işini severek yapar ve işe severek gelirsen hiçbir sıkıntı yaşamazsın. Özellikle dinimize göre buluş çağına girmeden bir

çocuk ölürse Allah cennete koyuyorsa biz neden sınıfımıza, okulumuza alamayalım. Aslında çocuklar çok zeki ve algıları çok yüksek, onları dinlediğimiz ve değer verdiğimiz zaman hallolmayacak bir olay yoktur.

Yunusun söylediği gibi Bizim Yolumuz Sevgiden geçer. Yaratılanı severiz yaradan dan dolayı.